

Шестдесетъ и първий сонетъ.

Господинъ

„Пара—на—грошъ—на—день“.

(Пловдивски типъ).

Auri sacra fames!

„Пара—на—грошъ—на—день“ — така му казватъ въ махалата..
Тамамъ човѣкъ да те накара въ нѣкоя пустиня
Да бѣгашъ отъ свѣта . . . Зараза нѣкаква въ душата
На тозъ лихваринъ се таи, — гадъ както се крий въ тиня:

Ржка му ти простирашъ ушъ, — сто минца той ти дава, —
И, ушъ на смѣхъ, за двѣстѣ минца зема ти распйска . . .
Минуватъ двѣ години, — тозъ кайманъ ти обявява
Че триста минца му длѣжишъ: паритѣ си той иска! .

Ти немашъ бодка . . . Бре така, бре инѣкъ . . . Не помага!
Осѣждатъ те, продаватъ ти имотеца веднага!
. . . И този татъ — тълкувайте туй нѣщо както щете, —

И този Шайлокъ който за единъ петакъ изгаря
И бащинъ домъ, — тозъ пакостникъ, рѣдовно, зимѣ, лѣтѣ,
Черкува се Недѣленъ день, свѣщъ пали прѣдъ Олтаря! . . .